

[Per Møller.]

tiden er så meget bureaukrati, men at der til gengæld kan komme noget mere tempo i myndighedernes behandling af sanerings-sager, herunder bevaringsplaner for gamle ejendomme.

Boligministeren (Hastrup): Den saneringsplan, spørgsmålet drejer sig om, blev den 23. juni 1967 af Københavns kommune indsendt til boligministeriets godkendelse. Saneringsnævnet tiltrådte planen den 23. november samme år, og boligministeriets godkendelse med tilsagn om statsstøtte til dens gennemførelse blev givet den 29. januar 1968.

Så vidt jeg er informeret, har der i Københavns kommune forud for planens fremsendelse været langvarige overvejelser om den rette saneringsmetode for den pågældende karré, hvor kvaliteten af eksisterende boliger var meget ringe, men hvor historiske og kunstneriske hensyn talte for at bevare det særlige miljø. Disse overvejelser har navnlig været af økonomisk karakter.

Ifølge den foreløbige finansieringsplan vil saneringstabet på grundlag af det skøn, der er foretaget af Københavns kommune, andrage i alt 3,3 mill. kr., hvoraf godt 2 mill. kr. vedrører det særlige tab, som fremkommer på grund af bevaringen. Til finansieringen af de fornødne ejendoms køb og til dækning af ombygningssudgifterne påregner Københavns kommune, at et statslån på ca. 7 mill. kr. vil være nødvendigt. Der er således tale om betydelige offentlige tilskud og lån.

Som hr. Per Møller selv var inde på i sin motivering til spørgsmålet, og som det også er ham bekendt, har folketinget for tiden et forslag til en ny saneringslov til behandling. Dette forslag går bl. a. ud på at afkorte saneringsproceduren og åbne adgang til partiel iværksættelse af godkendte saneringsplaner med henblik på at fremme saneringsvirksomheden. Forslaget tilsigter også at give private ejere mulighed for at forbedre deres ejendomme, således at disse ikke forfalder, mens der ventes på en kommende saneringsplan. Dette skulle fremtidig kunne ske, uden at ejerne af den grund mister muligheden for et kommende saneringstilskud. Regeringen har dermed tilkendegivet, at den ønsker at forenkle og fremskynde behandlingen af saneringssager.

Jeg vil gerne bidrage til at klarlægge den sag, som hr. Per Møller her har fremdraget, idet jeg vil mene, at den rigtigste fremgangsmåde vil være, at boligministeriet dels foranlediger, at der rettes anmodning til Københavns kommune om en redegørelse for sagens behandling i kommunen, dels selv udarbejder en tilsvarende redegørelse for boligministeriets medvirken. De to redegørelser kan derefter tilstilles folketingets boligudvalg, som dels behandler saneringsloven, dels er et stående udvalg nedsat af folketinget med den opgave løbende at holde sig orienteret om udviklingen på boligområdet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vivike* til landbrugsministeren:

„Finder ministeren det ikke på tide at ophæve lov om finansiering af vandløbsregulering m. v. (Landvindingsloven)?“

Skriftlig begrundelse:

Det er i sidste øjeblik at redde resten af Danmarks naturværdier. Mange er uigenkaldelig gået tabt. Landvindingsloven er nu til skade, og hvad der skader må fjernes. Vi mangler ikke landbrugsjord, men rekreative områder, og dem bliver der mere og mere brug for. Af hensyn til sund fornuft må vandløbsudretningers og afvandingers tid være forbi, men galskaben grasserer fortsat. Nu forlanger en godsejer, der spekulerer i afvanding af Vest Stadil Fjord, en erstatning på 22 millioner kroner, hvis han nægtes tilladelse dertil. Der er mange andre planer i gang om ødelæggelse af værdifulde naturområder. En ophævelse af loven vil standse disse spekulationer, hvilket vil gavne nulevende og kommende slægter såvel i Danmark som i øvrige dele af Europa.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Vivike: Jeg havde det indtryk og mente også, at regeringen havde det indtryk, at landvindingernes tid var forbi. De er ude af trit med det, det drejer sig om, for det, det drejer sig om, er jo at holde på vandet og ikke at komme af med det. Om nogle år mangler Danmark ferskvand; vi mangler